

— No, — nastavi Barbarigo, zaustaviv se pred Lukom, — nadam se da će moj oficijal u buduće opreznije čuvati tajne svoga gospodara...

— Neka mi vjeruje vaša ekcelencija, da osim što sam rekao Keku...

— Dobro, dobro — prekine ga Barbarigo. — Dakle, čeka i Tomičeva sestra?

— Na službu, vaša milosti.

— Je li došla od svoje volje, ili ju je netko nagovorio?

— Da nije sama došla, ja bih joj bio savjetovao da dođe svakako danas.

— Neka bude. Što sada?

— Sad, moje je skromno mnijenje, da se počme onako, kako je dogovoreno.

— S popuštanjem? je li? I ti misliš, da će ona...

— Satrta je od tuge. Ja se usuđujem misliti, da će ići lako i glatko.

— To misliš ti; ali ja se bojim, da ne će baš tako glatko ići...

— Samo treba da se vaša milost u početku pokaže stroga i neumoljiva!

— Dobro; vidjet ćemo. A zašto čeka onaj stratijot? Ja njega...

— Treba ga preslušati, ekcelencijo. On ipak mora da nešto znade. Zatečen je s Celićem, i od njegove je čete. On treba da opravda, zašto se je skitao cijelu Božju noć s Celićem, kad nije od Celićeve čete, i kuda su se sve skitali. Nije isključeno, da se njegove izjave budu kosile s Celićevima, pa da se tako otkrije i Tomičev trag.

— Gle, gle, to nije baš bedasto mišljeno! Vidim, da se ipak znadeš domisliti, kad pametno misliš. Ali, stratijota mogu preslušati i kasnije. Napokon, ne može se dogovarati s nikim.

— To je isključeno, vaša milosti.

— Stratijota ti otpremi. Reci mu, da će već biti prizvan.

— Tako ću mu reći. A djevojci?

— Hm!... Misliš li, da bi već sada bio zgodan čas?

— Zašto ne, vaša milosti! Njezina će tuga kasnije popustiti, a to bi bilo opasno.

— I to je istina. Dakle, stratijota otpremi, a nju dovedi gore, jer, zapamti Luka: Njegova se ekcelencija danas ne osjeća najbolje, pa stoga ne ostavlja ložnice.

— Razumijem potpuno, vaša milosti.